

A Prelátus 2009. júliusi levele

A levélben, amelyet Mons. Javier Echevarría ebben a hónapban írt a Mű híveinek, arra buzdít mindenkit, hogy adjunk hálát Istennek a papság ajándékáért, hiszen „a papság Jézus szívének szeretete”.

2009.07.13.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Ily röviddel Szent Josemaría ünnepét követően szívem és gondolataim az

Atyánk felé kanyarodnak, gyakran és még erőteljesebben akarom kérni a közbenjárását. Azon elmélkedve, hogy milyen példát adott a papi szolgálat terén és milyen nagylelkűen reagált arra, amit az Úr 1928. október 2-án megmutatott neki, újra láthatjuk, hogy milyen végtelenül hatékony tud lenni egy szent pap. Milyen gyakran hallottuk tőle, hogy a papok soha nem egyedül üdvözülnek: mindig egy sereg lélek kíséri őket. Ezért kell fáradhatatlanul imádkoznunk Krisztus szolgálóinak szentségeért, hogy azáltal, hogy teljesen átadják magukat a kapott szolgálatnak és hűségeselek a hivatásukhoz, rengeteg lélek előtt tárják fel a mennybe vezető utat.

A Pápa által június 19-én, Jézus Szentséges Szívének ünnepén megnyitott *papi év* első hetei alatt ezek a gondolatok jutnak folyton eszembe. Szentbeszédében a Pápa a következőket mondta: **bár igaz, hogy**

Jézus hívása: „maradjatok meg szeretetemben” (Jn 15,9), minden megkeresztelt embernek szól (...), ez a meghívás erőteljesebben visszhangzik bennünk, papokban, különösen ma este, amikor ünnepélyes keretek között megnyitom a papság évét, amelyet a szent ars-i plébános halála 150. évfordulójának alkalmából kívántam kihirdetni.[1]

Isten iránti mérhetetlen szeretete és a lelkek üdvösségéért érzett buzgalma folytán Vianney Szent János Mária a felszentelt papok védőszentje és példaképe. Tanúja voltam az Atyánk iránta érzett szeretetének, amikor Ars-ban járt, hogy tiszteletét tegye előtte, hogy pártfogásába ajánlja a papok életszentségét és az Opus Dei kapcsolatait a megyés püspökökkel. Kérjük tőle mindannyian ugyanezt a következő hónapok során.

A Katolikus Egyház Katekizmusában olvasható az ars-i plébános egy mondata, amelyet XVI. Benedek nemrégiben idézett: *A papság Jézus szívének szeretete.*^[2] Mily hatalmas igazság rejlik e szavakban! A Pápa így kiáltott fel: **Hogy lehet nem elérzékenyülni, ha emlékezetünkbe idézzük, hogy papi szolgálatunk ajándéka közvetlenül e Szívből fakadt? Hogy felejthetnénk el, hogy mi, papok arra lettünk felszentelve, hogy alázatosan és az Egyház felhatalmazásának birtokában szolgáljuk a hívek általános papságát? Nélkülözhetetlen küldetést kaptunk az Egyház és a világ szolgálatára, amely megkívánja, hogy teljes mértékben hűségesek legyünk Krisztushoz és soha ne szűnjünk meg egységben lenni vele.**^[3]

A papi hivatás Isten különleges ajándéka az emberiség számára,

hogy általa lehetővé tegye, hogy a megváltás gyümölcsei minden korban és helyen eljussanak minden egyes lélekhez. Magától értetődő, hogy az Atyánk mindig is hangsúlyozta e hivatás hatalmas értékét. Egy szófordulata, *Josemaría, pap*, szavaiban és írásaiban különleges visszhangot kapott. ***A papság a legnagyobb dolog a világon***– mondta. ***–Elég arra a csodára gondolni, hogy a pap közreműködése által Jézus minden egyes nap lejön a földre. Égi édesanyánk – mennyire kell őt szeretnünk: nála csak Isten nagyobb – csak egyszer szülte őt a világra: fiat mihi secundum verbum tuum! (Lk1,38).***[4]

Ugyanakkor világos, hogy az alapítónk – az Opus Dei konkrét küldetése folytán is – rendkívül nagyra becsülte a világi hívek keresztény hivatását. Nem hiába választotta ki az Úr őt arra, hogy a

világban feltárja a Mű által kínált utat, *a hivatásbeli munka és a mindennapi keresztény kötelességek által az életszentségre vezető utat.*^[5] Már az 1930-as években, amikor az életszentségre és apostolkodásra való általános hivatásról még aligha esett szó – teljességgel ismeretlen volt –, Szent Josemaría megmutatta a keresztény hivatás méltóságát azoknak, akik papi tevékenységéhez közel kerültek. Segített nekik felfedezni a keresztségben rejlő gazdag lelki tartalmat, többek között azt, hogy minden keresztény – minden férfi és nő – részesül Krisztus egyetlen papságából, hogy mindegyiküknek *papi lelke* van és ezért a papokhoz hasonlóan minden erejükkel az életszentségre kell törekedniük és szívükben táplálniuk kell a buzgalmat a lelkek üdvösségeért.

Ezt élete végéig gyakran ismételte, mindig új színezettel, ahogy egy

szerelmes lélekhez illik. Azon a napon, amikor Isten magához szólította, találkozott a leányaival és még egyszer így beszélt hozzájuk:
papi lelketek van, amint arra mindig emlékeztetek benneteket, valahányszor csak eljövök ide. Világi fivéreiteknek is papi lelke van. Papi lelkekkel segíthettek és segítenetek kell nekünk. És Isten kegyelmével és a szolgálati papsággal, amelyben mi, a Mű papjai részesülünk, eredményes munkát végzünk majd.[6]

Írásaiban és a világ különböző tájairól származó hívekkel való találkozóin Szent Josemaría tanítását konkrét példákkal fűszerezte, amelyek arra buzdították az embereket, hogy váltsák valóra a gyakorlatban általános papságukat. 1970-ben például egy ehhez a témához kapcsolódó kérdésre válaszolva a következőket mondta:
Mindannyian részesülünk

Krisztus papságából. Ezzel nem mondok semmi újat, mivel Szent Péter ugyanezt írta (vö. 1Pét2,9). Ti mind részesültök a királyi papságból. Én ezen felül, mivel pap vagyok, a szolgálati papságban is részesülök. És ez a királyi papság szent néppé, kiválasztott néppé, Isten népévé tesz minket. Érted már? Ha Isten népéhez és az általa kiválasztott szent néphez tartozol, védelmezned kell Isten jogait és az ember jogait. Mindenkihez jó leszel; ha olyasvalamit csinálsz, amit nem különösen szeretsz, szeretetből, Jézus Krisztus iránti szeretetből megcsinálsz, mert ez az ő akarata. És az egész emberiségre is gondolsz közben. Íme néhány következménye annak a királyi papságnak, amelyről Szent Péter beszél.[7]

A szolgálati és az általános papság közötti különbségről beszélve a II. Vatikáni Zsinat így fogalmazott: „A

hívők közös papsága és a szolgálati, azaz hierarchikus papság – jóllehet nemcsak fokozatilag, hanem lényegileg különböznek egymástól – egymásra vannak rendelve; mert mindegyik a maga sajátos módján Krisztus egy papságából részesedik. Akit a szolgálati papságra szenteltek föl, szent hatalom birtokában kialakítja és kormányozza a papi népet, Krisztus személyében létrehozza az eucharisztikus áldozatot, és az egész nép nevében följajánlja Istennek; a hívek pedig királyi papságuk erejével részt vesznek az eucharisztikus áldozatban, és azt a szentségek felvételében, az imádságban és hálaadásban, a szent élet tanúságtételével, önmegtagadással és tevékeny szeretettel gyakorolják”.[\[8\]](#)

A papok sajátossága és jellegzetessége, hogy szolgálatukkal szolgálják a híveket, lehetővé teszik és megkönnyítik számukra a

keresztségben kapott általános papság gyakorlását. Ezért van szükség arra, hogy mi, Krisztus papjai, minden erőnkkel megfeleljünk ennek a mérhetetlen ajándéknak, amelyet kaptunk. Ebbe a keretbe illeszkedik az éppen, hogy elkezdődött *papi év*.

A pap munkája elengedhetetlen ahhoz, hogy az életszentségre és apostolkodásra való hivatás mélyen áthassa a világi hívek életét és ne maradjon meg a szavak szintjén. Egyedül ő a tanár, aki szent tekintéllyel hirdeti Isten Igéjét. Csak a pap szolgálta ki a bűnbocsánat szentségét és vezetheti jó pásztorként a lelkeket az örök életre vezető úton. Egyedül a pap kapott hatalmat arra, hogy átváltoztassa Krisztus Testét és Vérét a szentmisében, hogy Krisztus helyébe lépjen, hogy valamennyi hívő személyes és közvetlen kapcsolatba kerülhessen a húsvéti

misztériummal és szentáldozáshoz járulhasson, ami elengedhetetlen ahhoz, hogy e természetfölötti úton lelkük táplálékhoz jusson.

Ezek jó okok arra, hogy imádkozzunk azért, hogy a papok hűségesen szolgálják Istent. Van egy mondás, amely szerint a papok olyan nép pásztorai, amelyet megérdemelnek és a híveknek is olyan papjaik vannak, amelyet megérdemelnek.

Imádkoznunk kell tehát mindennap – a szentek valódi közösségében – a papokért és a népért. Kérnünk kell az Úrtól – a személyes életszentségért folytatott napi küzdelmünkkel – azt, amit a hívők Latin-Amerikában kérnek tőle: *Urunk, adj nekünk szent papokat*. Ez az imádság mindig nagyon időszerű, mivel egyértelmű, hogy mi mind részesülünk annak jótékony hatásában, ha a papok szentségeért imádkozunk. Ez a napi szintű felelősség mindannyiunkra kihat. Mindennap imádkozunk

ezért? Megkérünk másokat, hogy csatlakozzanak hozzánk ebben az imában?

Mily szeretettel teljesítette Szent Josemaría e kötelességét! Erőtéljes és sürgető szavakkal beszélt, a szentek közösségébe vetett hitből fakadóan, hogy az őt hallgatókat buzdítsa. ***Nem ismerek egy rossz papot sem*** – szokta mondani. – ***Ismerek néhány gyenge, lusta, talán gyáva papot. De rosszat, egyet sem!***^[9] Egy másik alkalommal pedig így beszélt: ***Nem az a baj esetleg, hogy nem segítetek nekik kellőképpen? Imádkoztok a papokért? Megteszitek, amit Noé jó fiai megtettek? (...) Mutassatok némi könnyörületet és szeretetet. Legyetek elnézőek, bocsássatok meg, imádkozzatok.***^[10]

Leányaim és fiaim, emeljük szívünket Istenhez – bizalommal és derűlátón – imádkozva az Egyházért,

a papok és Isten népének szentségeért. Imádkozzunk, hogy minden országban egyre többen legyenek, akik keresik Krisztust, akik közelebb kerülnek hozzá, akik beleszeretnek. Az Úr hívása mindig időszerű: *Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek hát az aratás urát, küldjön munkásokat az aratáshoz.*^[11] Az Atyánk ezt gyakran hangsúlyozta. Egy elmélkedésben, amelyet 1964-ben tartott, a következőket mondta: ***gyermekeim, amikor eszünkbe jut, hogy mennyire éheznek az emberek a világban az igazságot, hogy milyen nemes az a sok szív, amelyből még hiányzik a fény, hogy én és ti milyen gyengék vagyunk, és hogy milyen sokunknak van jó okunk rá, hogy elkápráztasson Krisztus fénye, amikor szükségét érezzük annak, hogy hirdessük Krisztus Örömhírét, hogy megtörténhessen az életek aratása, ez a gazdag***

aratás, akkor azt idézzük fel – és erről gyakran elméltünk –, ahogy Krisztus járta éhesen Palesztina útjait (...) Abban az időben Jézusnak egy szombati napon vetések között vezetett az útja. Tanítványai megéheztek, ezért tépdésni kezdték a kalászt és eszegették.(Mt12,1). Miközben a búzamezőn haladtak át kezükben a kalászt morzsolgatva és eszegetve, hozzánk hasonlóan ők is arra gondoltak, hogy terjeszteniük kell az Örömhírt.

Messis quidem multa.Az aratnivaló, az akkor élő és a még meg nem született férfiak és nők sokasága, hatalmas volt. Messis quidem multa, operarii autem pauci(Mt9,37). Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Nem ezt mondom én is oly gyakran, ezer különböző módon? (...) Az Úrhoz kell fordulnunk: rogate ergo Dominum messis ut mittat operarios in messem suam (Mt 9,38), kérjétek

*hát az aratás urát, küldjön
munkásokat az aratáshoz.***[12]**

Leányaim és fiaim, *caritas Christi*
urget nos,**[13]** Krisztus szeretete
ösztönöz minket. Szent Pál e
mondatának fel kell kavarnia a
szívünket, ahogy történt Szent
Josemariával is. A mindenható Isten,
minden kegyelem forrása, nagyon
szeret mindannyiunkat. Válaszoljunk
erre a hatalmas kegyelemre
szeretettel, amely napról napra nő, és
legyünk meggyőződve róla, hogy
Isten hívása mindig új – a legjobb,
amit kaphatunk. Őszintén és
állhatatosan kell válaszolnunk neki,
és vágnunk kell rá, hogy életünkben
valóra váltsuk a Szentírás szavait:
ecce ego, quia vocasti me,**[14]** itt
vagyok, hívtál. Kereszténynek lenni,
Isten gyermekeinek lenni és
tudatában lenni e kegyelmeknek és
igazságoknak, azt is megköveteli
tőlünk, hogy legyünk nagylelkűek és
ne szabjunk határt
nagylelkűségünknek. Mindenkit

buzdítanunk kell, hogy megtapasztalják azt, amit az Atyánk írt az *Útban*: ***gyertek velünk a szeretet útján.***[15]

Másrészt Istennek szüksége van sok szent papra, hogy legyen sok családapa és –anya, fiatalok és idősebbek, a legkülönbözőbb életkörülmények között élő emberek, akik komolyan veszik az életszentségre és apostolkodásra szóló hivatásukat, amelyet a keresztséggel kaptak. Ahogy a Pápa fogalmazott: A **„kérjétek az aratás urát”** azt is jelenti, hogy mi nem tudunk egyszerűen „előállítani” hivatásokat; azoknak Istentől kell jönniük. Itt nem úgy működik, mint talán más szakmákban, mi nem tudunk embereket toborozni egyszerűen egy jól kigondolt reklámhadjárat vagy a megfelelő stratégia alkalmazásával. A hívásnak, amely Isten szívéből fakad, mindig meg kell találnia az

utat az ember szívébe. És mégis, éppen azért, hogy eljusson a szívünkbe, szükség van az együttműködésünkre. Kérni az aratás urát mindenekelőtt azt jelenti, hogy ezt kérjük tőle, hogy megindítjuk a Szívét és azt mondjuk: „Tedd ezt meg, kérlek! Támassz munkásokat! Gyűjtsd fel bennük az Evangéliumért való lelkesedést és örömet! Értesd meg velük, hogy nincs ennél nagyobb kincs, és hogy aki felfedezte, annak tovább kell adnia azt!”[16]

Oly gyakran láttam, ahogy az Atyánkban lobogott a lelkekért való buzgalom. Bármit tett, az kevésnek tűnt neki, és igyekezett még többet tenni, nehogy bármivel is megrövidítse Isten dicsőségét és a lelkek iránti szolgálatot. Így teszünk mi is? Megújult szeretettel szeretjük Istent nap mint nap? Viselkedésünk által megtanítjuk másoknak, hogyan szeressék Istent?

Ebben a hónapban ellátogatok
Németországba, Puerto Ricóba és
Mexikóba. Legyetek velem a
guadalupeai Szűzanya előtti
imádságomban, legyetek szoros
egységben a szándékaimmal, ahogy
mindannyian tettük szent alapítónk
1970-es mexikói útja során.

Július 7-én emlékezünk meg arról,
hogy Don Álvaro azt válaszolta az
Úrnak: „itt vagyok”, és ezt az
odaadást élete minden napján
megújította. Kérjük közbenjárását
töretlen hűségünkért.

Szívem minden szeretetével
megáldalak benneteket,

Atyátok,

+Javier

Pamplona, 2009. július 1.

[1] XVI. BENEDEK: a papság évének megnyitásakor tartott szentbeszéd, 2009. június 19.

[2] Vö. a *Katolikus Egyház Katekizmusa*, 1589

[3] XVI. BENEDEK: a papság évének megnyitásakor tartott szentbeszéd, 2009. június 19.

[4] SZENT JOSEMARÍA: *Levél*, 1956. augusztus 8., 17. pont

[5] Imádság Szent Josemaríához

[6] SZENT JOSEMARÍA: egy összejövetel jegyzetei, 1975. június 26.

[7] SZENT JOSEMARÍA: egy összejövetel jegyzetei, 1970. május 21.

[8] II. VATIKÁNI ZSINAT: *Lumen gentium* kezdetű dogmatikus konstitúció, 10

[9] SZENT JOSEMARÍA: egy
elmélkedés jegyzetei, 1972.
november 19.

[10] SZENT JOSEMARÍA: egy
összejövetel jegyzetei, 1972. október
29.

[11] *Mt* 9,37-38

[12] SZENT JOSEMARÍA: egy
elmélkedés jegyzetei, 1964. március
26.

[13] *2Kor* 5,14

[14] *1Sám* 3,6

[15] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 790

[16] XVI. BENEDEK: beszéd
Freisingben (Bajorország), 2006.
szeptember 14.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2009-juliusi-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2009-juliusi-levele/) (2026.03.13.)